

Αρείου Πάγου: 778/2003, Τμ. Β/Ι

Πηγή: ΕΕΔ 64/2005, σελ. 230

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ – ΕΥΘΥΝΗ ΠΡΟΣΤΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙ ΠΑΘΟΝΤΑ

Εργατικό ατύχημα προκληθέν από προστηθέντα του εργοδότη. – Αντικειμενική ευθύνη του προστήσαντος.- Έκταση και περιεχόμενό της.- Σε περίπτωση ελλείψεως υποκειμενικής ευθύνης αυτού, ο τελευταίος δεν ευθύνεται αντικειμενικώς ούτε και εκ της προστήσεως έναντι του προστηθέντος ή των κληρονόμων του, εάν εκ του ατυχήματος επήλθε ο θάνατος του προστηθέντος, διότι δεν πρόκειται περί τρίτου – παθόντος, αλλά του ίδιου του προστηθέντος.- Η δίκη περί αναγωγής μεταξύ πλειόντων ευθυνομένων εκ του εργατικού ατυχήματος δεν επηρεάζεται, κατ' αρχήν, από την έκβαση της δίκης περί αποζημίωσης του παθόντος. – Αυτό όμως ισχύει στην περίπτωση που ένας από τους συνυποχρέους, εναχθείς υπό του ζημιωθέντος, αναγκάστηκε να καταβάλει ολόκληρη την αποζημίωση ή περισσότερα από την αναλογία του και στρέφεται με αυτοτελή κατανηφιστική αγωγή κατά των λοιπών, ζητώντας να του καταβάλουν τη μερίδα που τους αναλογεί. – Οι δυο δίκες, πάντως, μπορεί να ενωθούν, οπότε ο καθορισμός της αποζημίωσης και ο επιμερισμός της στην εσωτερική σχέση μεταξύ των συνυποχρέων θα γίνουν συγχρόνως με την ίδια απόφαση.- Το τελευταίο θα συμβεί, εάν ο ζημιωθείς εναγάγει από κοινού όλους τους συνυπόχρεους και αυτοί ζητήσουν από το δικαστήριο και την κατανομή της ζημιάς μεταξύ τους. – Παραίτηση από το δικόγραφο και το δικαίωμα ήδη ασκηθέντος ενδίκου μέσου της αναρέσεως. – Τρόπος με τον οποίο γίνεται.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 551/1915 άρθρα 1 και επ. Α.Κ. άρθρα 914 επ., 922, 926, 927 και 932. Κ.Πολ.Δ. άρθρα 74, 294, 295, 296, 297, 299 και 573 παρ. 1.

Πρόεδρος, ο αντιπρόεδρος, κ. Ευάγγ. Περλίγκας
Εισηγητής, ο αρεοπαγίτης, κ. Δημ. Παπαμήτσος
Δικηγόροι, οι κ.κ. Ηρ. Αλεξόπουλος, Θεμ. Σκούρας

Από τη διάταξη του άρθρου 922 Α.Κ. που ορίζει ότι: «ο κύριος ή ο προστήσας άλλον σε μια υπηρεσία ευθύνεται για τη ζημιά που ο υπηρέτης ή ο προστηθείς προξένησε σε τρίτον παράνομα κατά την υπηρεσία του» προκύπτει: 1) ότι δι' αυτής καθιερώνεται αντικειμενική ευθύνη του προστήσαντος, εφόσον αυτός, χωρίς ίδιον πταίσμα, ευθύνεται δια το πταίσμα του υπ' αυτού προστηθέντος, 2) ότι η ευθύνη του, που είναι αδικοπρακτική, μπορεί να περιλαμβάνει και υποχρέωση ικανοποίησης της ηθικής βλάβης του προσβληθέντος ή της επιδίκασης εύλογης, κατά την κρίση του δικαστηρίου, χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης στην οικογένεια του θύματος επί θανατώσεως προσώπου (ΑΚ 932 εδ. τελευτ.), 3) ότι ο ζημιωθείς, εφόσον υφίσταται ευθύνη του προστηθέντος κατά τις διατάξεις των άρθρων 914 επ. Α.Κ., έχει δυο αξιώσεις (κατά του κυρίου της υποθέσεως και του προστηθέντος), οι οποίες ευθύνονται παράλληλα εις ολόκληρον (Α.Κ. 926) και 4) ότι, σε περίπτωση ελλείψεως υποκειμενικής ευθύνης του προστήσαντος, ο τελευταίος δεν ευθύνεται αντικειμενικώς ούτε και εκ της προστήσεως έναντι του προστηθέντος ή των κληρονόμων του, αν εκ του ατυχήματος επήλθε ο θάνατος του προστηθέντος, διότι δεν πρόκειται περί τρίτου – παθόντος, αλλά του ίδιου του προστηθέντος. Εξάλλου,

από τη διάταξη του άρθρου 927 Α.Κ. προκύπτει ότι η δίκη περί αναγωγής κατ'αρχήν δεν επηρεάζεται από την έκβαση της δίκης περί αποζημιώσεως. Αυτό βέβαια ισχύει στην περίπτωση που ένας από τους συνυποχρέους, εναχθείς υπό του ζημιωθέντος, αναγκάστηκε να καταβάλει ολόκληρη την αποζημίωση ή περισσότερα από την αναλογία του και στρέφεται με αυτοτελή κατανηφιστική αγωγή κατά των λοιπών, ζητώντας να του καταβάλουν τη μερίδα που τους αναλογεί. Μπορεί όμως οι δυο δίκες να ενωθούν, οπότε ο καθορισμός της αποζημιώσεως και ο επιμερισμός αυτής στην εσωτερική σχέση μεταξύ των συνυποχρέων θα γίνουν συγχρόνως με την ίδια την απόφαση. Αυτό θα συμβεί αν ο ζημιωθείς εναγάγει από κοινού όλους τους συνυποχρέους (Κ.Πολ.Δ. 74) και αυτοί ζητήσουν από το δικαστήριο και την κατανομή της ζημιάς μεταξύ τους. Στην προκειμένη περίπτωση, οι ενάγοντες Μ. χα Δ.Ζ. για τον εαυτό της ατομικά και ως ασκούσα τη γονική μέριμνα των τεσσάρων ανηλίκων τέκνων της, Ν.Δ.Ζ. και λοιπών με την από 14.6.1996 και αριθμ. καταθ. 576/23.12.1996 αγωγή τους κατά των: 1) Κ.Α.Δ., 2) της Ο.Ε. «Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.», 3) Κ.Α.Δ., ομορρύθμου μέλους της εταιρείας αυτής, 4) Β. συζ. Α.Δ., ομορρύθμου μέλους της ίδιας εταιρείας, 5) της Ε.Π.Ε. «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.», 6) Β.Θ.Π., 7) Θ.Δ. κ.λπ., ζήτησαν μετά σχετικό περιορισμό της αγωγής, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον ο καθένας, να τους καταβάλουν ως χρηματική ικανοποίηση για ψυχική οδύνη τα αναφερόμενα στην αγωγή για κάθε ενάγοντα ποσά λόγω αποβιώσεως του (συζύγου, πατέρα, συγγενούς τους κ.λπ) Δ.Ν.Ζ. κατά την κατασκευή υπό της Ο.Ε. οικοδομής και μη λήψεως των προβλεπομένων από το νόμο μέτρων ασφαλείας υπό της τελευταίας, του επιβλέποντος μηχανικού Κ.Δ. και της «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.», που είχε προστηθεί από τον πρώτο εναγόμενο για την εκτέλεση μέρους της παραπάνω οικοδομής και μάλιστα «για την παραγωγή και ρίψη του απαιτούμενου για την κατασκευή της οικοδομής σκυροδέματος». Περαιτέρω, η Ο.Ε. «Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.», Κ.Α.Δ. και Β. συζ. Α.Δ. στρεφόμενη κατά της Εταιρείας 1) «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.», 2) Β.Θ.Π. και 3) Θ.Δ. με την από 2.11.1997 και αριθμ. καταθ. 488/3.11.1997 παρεμπίπτουσα αγωγή τους, ζήτησαν να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον ο καθένας, να τους καταβάλλουν για τους αναφερόμενους στην αγωγή λόγους κάθε ποσό ή ποσοστό που ήθελαν καταβάλει στους ενάγοντες της ανωτέρω από 14.6.1996 κύριας αγωγής για το θάνατο του Δ.Ζ. Επίσης, η Ε.Π.Ε. με την επωνυμία «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.», Β.Θ.Π. και Θ.Δ. με την από 2.6.1997 και αριθμ. καταθ. 291/3.6.1997 παρεμπίπτουσα (αντίθετη) αγωγή τους κατά των: Ο.Ε. «Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.», Κ.Α.Δ. και Β. συζ. Α.Δ., ζήτησαν να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον ο καθένας, να καταβάλουν για τους αναφερόμενους στην αγωγή λόγους κάθε ποσό ή ποσοστό που ήθελαν καταβάλει στους ενάγοντες της ως άνω από 14.6.1996 και αριθμ. καταθ. 576/23.12.1996 κύριας αγωγής για το θάνατο του Δ.Ζ. Επί των συνεκδικασθεισών αυτών αγωγών (αποζημιώσεως και παρεμπιπτουσών αντιθέτων αγωγών) η προσβαλλόμενη απόφαση, όπως εξ αυτής προκύπτει, δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα: Η εκ των κυρίως εναγομένων Ο.Ε. υπό την επωνυμίας «Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.», της οποίας ομόρρυθμα μέλη και διαχειριστές είναι οι εξ αυτών Κ.Δ. και Β. σύζυγος Α.Δ., είναι κυρία ενός οικοπεδαγρού, κειμένου εις θέση «Γεφυράκι», της κτηματικής περιφέρειας Καρδιτσομαγούλας Καρδίτσας. Κατόπιν αιτήσεως αυτής, εξεδόθη η υπ'αριθμ. 186/1995 οικοδομική άδεια του Τμήματος Πολεοδομίας και Πολεοδομικών Εφαρμογών της Νομαρχίας Καρδίτσας, δυνάμει της οποίας, από του μηνός Απριλίου 1995, ήρχισε «την ανέγερση οικοδομής επί του ανωτέρω οικοπεδαγρού της, μήκους 100 περίπου μέτρων και πλάτους 15 μέτρων, προκειμένου να χρησιμοποιήση αυτήν ως Βιοτεχνικόν κτίριον παραγωγής και αποθηκεύσεως και ως γραφεία της επιχειρήσεώς της, η οποία αφορά εις την παραγωγήν μεταλλικών κατασκευών. Την ανέγερση της οικοδομής αυτής δεν την ανέθεσε εις ορισμένον

εργολάβον, αλλά εις αυτήν προέβαινε η ίδια δια του εκ των νομίμων εκπροσώπων της Κ.Δ., ο οποίος ήτο και ο μελετητής του έργου και ο επιβλέπων μηχανικός αυτού και ο οποίος, δια τον σκοπόν αυτόν, εχρησιμοποίησε εκάστοτε τα αναγκαία συνεργεία εργατοτεχνιτών. Υπό την ιδιότητά του αυτήν, ο τελευταίος προσέλαβε τους Γ.Γ. και Η.Γ., οι οποίοι αποτελούν μέλη συνεργείου «εργαζομένων-καλουπατζήδων», προκειμένου να εργασθούν εις την κατασκευήν «των καλουπιών», δια τη ρίψη του αναγκαίου σκυροδέματος, δια τον σκελετόν της οικοδομής. Εξ άλλου, δια συμφωνίας τούτου, η οποία συνήφθη μετά των νομίμων εκπροσώπων της εκ των κυρίως εναγομένων Ε.Π.Ε., υπό την επωνυμίαν «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.», η οποία έχει ως αντικείμενον εργασιών την παραγωγήν και πώληση ετοιμού σκυροδέματος, εις διατηρούμενον από αυτήν εργοστάσιον (ήτοι μετά των κυρίως εναγομένων Β.Π. και Θ.Δ.), η τελευταία ανέλαβε την πώληση και παράδοση εκάστοτε ετοιμού σκυροδέματος, δια την εκτέλεση του ανωτέρω έργου, δια της ρίψεως αυτού εις «καλούπια», τα οποία είχαν προηγουμένως κατασκευασθή από το, ως άνω, συνεργείον «καλουπατζήδων». Η μεταφορά του σκυροδέματος αυτού εγένετο δια μηχανημάτων της ίδιας, τα οποία ενεργούσαν και την έγχυση αυτού εντός των προκατασκευασμένων «καλουπιών», ενώ η ομαλή επίστρωση τούτου εγένετο από τους «εργάτες-καλουπατζήδες». Επί τη βάσει της συμφωνίας αυτής, η ρηθείσα κυρίως εναγομένη «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.», την 30.6.1995, απέστειλε εις τον τόπον του κατασκευαζομένου έργου, αυτοκινούμενον όχημα της μεταφοράς και αντλήσεως ετοιμού σκυροδέματος, με χειριστήν τον προστηθέντα εις την υπηρεσίαν αυτής, δια συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, Δ.Ζ., ο οποίος κατείχε την απαιτούμενην άδειαν δια τον χειρισμόν του οχήματος αυτού. Αυτός, οδηγών το μηχάνημα αυτό, εισήλθε με κατεβασμένον τον ιστόν τούτου (μπούμα) εις τον χώρον του εργοταξίου και το ετοποθέτησε εις σημείον απ' όπου ήτο δυνατή η έγχυση του σκυροδέματος επί του βορείου άκρου της οικοδομής, της οποίας κατασκευάζοντο τα θεμέλια και ο συνδετήριος περιμετρικός δοκός από οπλισμένον σκυρόδεμα. Περί ώραν 11.00', αφού ανέβασε τον ιστόν του μηχανήματος και διενήργησε την εργασίαν εγχύσεως του αναγκαίου σκυροδέματος εις το ανωτέρω σημείον, εκινήθη με ανεβασμένον τον ιστόν του μηχανήματος προς τα όπισθεν, προκειμένου όπως μεταβή εις το νότιον άκρον της οικοδομής, εις απόσταση 100 περίπου μέτρων, και προς έγχυση σκυροδέματος εις αυτό. Κατά την κίνησή του, όμως αυτή και καθ' όν χρόνον έβαινε παραλλήλως προς την μεγάλην πλευράν της κατασκευαζόμενης οικοδομής, ο ανεβασμένος ιστός του μηχανήματος προσέκρουσε σε διερχόμενον άνωθεν της οικοδομής και εις το μέσον περίπου αυτής ηλεκτροφόρον αγωγόν της Δ.Ε.Η., με αποτέλεσμα να διοχετευθή ηλεκτρικόν ρεύμα εις το μηχάνημα και να προκληθή ανάφλεξη αυτού, να υποστή ηλεκτροπληξία ο χειριστής του μηχανήματος, Δ.Ζ., καθώς και οι εργάτες «καλουπατζήδες», Η.Γ. και Γ.Γ. Από το γεγονός αυτό επήλθε ο θάνατος του χειριστού του μηχανήματος, Δ.Ζ., ενώ οι Γ.Γ. και Η.Γ. υπέστησαν σοβαρές σωματικές βλάβες. Η επέλευση του ατυχήματος αυτού είναι, αποτέλεσμα των συγκλινουσών αμελών συμπεριφορών των καταστατικών οργάνων της εκ των κυρίως εναγομένων, κυρίας και κατασκευάστριας του έργου Ο.Ε., υπό την επωνυμίαν «Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.» ομορρύθμων μελών και διαχειριστών αυτής, ωσαύτως κυρίως εναγομένων, Κ.Δ. και Β. συζύγου Α.Δ., καθώς και του θανόντος, χειριστού του μηχανήματος, Δ.Ζ. Ειδικότερον, τα καταστατικά όργανα της ανωτέρω Ομορρύθμου Εταιρείας, εκ των οποίων ο πρώτος ήταν και επιβλέπων μηχανικός του έργου αυτής, καίτοι εγνώριζαν ότι άνωθεν της κατασκευαζόμενης από αυτούς οικοδομής και εις το μέσο περίπου αυτής διήρχετο ηλεκτροφόρος αγωγός της Δ.Ε.Η. και μάλιστα ότι εντός του οικοπεδαγρού των υφίστατο στύλος της Δ.Ε.Η. καθώς και εις τον χώρον του εργοταξίου εκινούντο υψηλά οχήματα-μηχανήματα, παρέλειψαν, εντός των πλαισίων των καθηκόντων των,

ως νομίμων εκπροσώπων της εταιρείας, να ειδοποιήσουν εγγράφως, προ της ενάρξεως των εργασιών, την αρμοδιάν υπηρεσίαν της Δ.Ε.Η., ώστε από κοινού με αυτήν να εξετασθούν τα μέτρα ασφαλείας τα οποία έπρεπε να ληφθούν και τα οποία εν προκειμένω συνίσταντο εις τη μετατόπιση του δικτύου της Δ.Ε.Η. ή την διακοπήν του ηλεκτρικού ρεύματος ή την κατασκευήν ειδικών ξυλίνων πλαισίων – περιθωρίων ασφαλείας, κατ'εφαρμογήν των διατάξεων των άρθρων 78 και 79 του π.δ/τος 1073/1981. Πλέον τούτου, ο εκ των ανωτέρω κυρίως εναγομένων Κ.Δ., υπό την ιδιότητά του, ως επιβλέπωντος το έργον μηχανικού, η οποία εν προκειμένω συνάπτεται και με την ιδιότητα αυτού ως νομίμου εκπροσώπου της, ως άνω, ομορρύθμου εταιρείας, δεν έδωσε οδηγίες, συμφώνως προς τους κανόνες της τέχνης και της επιστήμης, δια τη λήψη των, ως άνω, μέτρων ασφαλείας, ώστε οι ασχολούμενοι εις το εργοτάξιον και οι τρίτοι να εργάζονται και να κινούνται στο χώρο αυτό με ασφάλεια. Οι ανωτέρω, στις ενέργειες αυτές προέβησαν στις 30.6.1995, ήτοι μετά το ατύχημα. Περαιτέρω, το Εφετείο δέχθηκε ότι ο χειριστής του μηχανήματος, Δ.Ζ., καίτοι άνωθεν της ανεγειρόμενης οικοδομής και του χώρου του εργοταξίου διήρχετο ηλεκτροφόρος αγωγός της Δ.Ε.Η., ο οποίος ήτο αμέσως αντιληπτός και εγνώριζε την ύπαρξή του προκειμένου όπως μετακινήση το μηχάνημα εις το νότιον μέρος της οικοδομής, παρέλειψε να καταβιβάση τον ιστόν τούτου. Αντιθέτως, εκινήθη με ανεβασμένον τον ιστόν του μηχανήματος, ο οποίος, λόγω του ύψους του, ήλθε εις επαφήν με τον ηλεκτροφόρον αγωγόν και έλαβε χώραν το ατύχημα, κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 78 και 114 παρ. 5 του αυτού, ως άνω π.δ/τος. Το ανωτέρω, δηλαδή ατύχημα, αν είχε γίνει, προ της ενάρξεως των εργασιών ανεγέρσεως της οικοδομής, εγγράφως ειδοποίηση της αρμόδιας υπηρεσίας της Δ.Ε.Η. και είχαν ληφθή τα μέτρα ασφαλείας, τα οποία έπρεπε εκ των προτέρων να ληφθούν και αν, κατά την κίνηση του μηχανήματος, κάτωθεν του εναέριου δικτύου της Δ.Ε.Η., ο ιστός αυτού ήτο κατεβασμένος, όπως επισημαίνεται και εις την από 17.12.1995 έκθεση αυτοψίας του Τεχνικού Επιθεωρητού Β.Κ. Οποιαδήποτε δε των, ως άνω, αμελών συμπεριφορών αν ήθελε θεωρηθή ελλείπουσα, ήθελε εκλείψει συγχρόνως και το επελθόν αποτέλεσμα, ενώ αναλόγως του βαθμού της υπαιτιότητος των προαναφερομένων, η συμμετοχή τούτων εις την επέλευση του ατυχήματος ανέρχεται, εις ποσοστόν 60% δια την «Ο.Ε.» και τους νομίμους εκπροσώπους της και εις ποσοστόν 40% δια τον θανόντα, Δ.Ζ. Επίσης, το Εφετείο δέχθηκε ότι τα καταστατικά όργανα της εκ των κυρίων εναγομένων Ε.Π.Ε. δεν παρέλειψαν να προβούν σε καμιά από το νόμο προβλεπόμενη ενέργεια, η οποία συντέλεσε εις την επέλευση του ατυχήματος, διότι η ρηθείσα κυρίως εναγομένη – Ε.Π.Ε. δεν είχε αναλάβει την εκτέλεση μέρους του έργου, ώστε να δύναται να θεωρηθή ότι ήτο υπόχρεως προς λήψη ειδικών μέτρων ασφαλείας, κατά την εκτέλεση αυτού, δια των καταστατικών οργάνων της. Μεταξύ της Ε.Π.Ε. και της κυρίας κατασκευάστριας του έργου Ο.Ε., υπό την επωνυμίαν «Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.», είχε καταρτισθεί σύμβαση πωλήσεως και παραδόσεως της εκάστοτε παραγγελλομένης ποσότητος σκυροδέματος, δια της ρίψεως αυτού εις σημείον, που της υπεδεικνύετο, δια την οποίαν της κατεβάλλετο ιδιαίτερη αμοιβή. Η τυχόν παράλειψη της διαθέσεως «κουμανταδόρου», κατά τις διατάξεις του άρθρου 73 του π.δ. 1073/1981, δεν τελεί εις αιτιώδη συνάφειαν με το επελθόν αποτέλεσμα, εφ'όσον το ατύχημα έλαβε χώραν, συμφώνως προς όσα προεξετέθησαν, όχι κατά την διεξαγωγήν της εργασίας εγχύσεως του σκυροδέματος, αλλά κατά την κίνηση του μηχανήματος, προκειμένου να τοποθετηθή εις άλλο σημείον. Άλλωστε, κατά την διεξαγωγήν της εργασίας εγχύσεως του σκυροδέματος, υφίστατο συνεχής οπτική επαφή του χειριστού του μηχανήματος με τον σωλήνα εγχύσεως, εφ'όσον κατά την εργασίαν αυτήν ο χειριστής ευρίσκετο εκτός του μηχανήματος και εχρησιμοποιεί «τηλεχειριστήριο», ώστε, κατά τις

προϋποθέσεις της προαναφερόμενης διατάξεως, δεν ήτο αναγκαία η ύπαρξη «κουμανταδόρου». Ακόμη το Εφετείο δέχθηκε ότι δεν υπήρχε σχέση προστήσεως μεταξύ της, ως άνω, Ε.Π.Ε. («Μ.Μ. Ε.Π.Ε.») και της κυρίας του έργου (Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.) και ότι με την υπόδειξη του σημείου εγχύσεως του πωλουμένου σκυροδέματος, εφ' όσον ως προς τον, τρόπον της μεταφοράς και ως προς τον τρόπον αντλήσεως του σκυροδέματος η πρώτη δεν ετέλει υπό τις οδηγίες και τις εντολές της δευτέρας, δεν δημιουργήθηκε σχέση προστήσεως, ότι δεν υφίσταται υπαιτιότης των καταστατικών οργάνων της κυρίως εναγομένης «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.» και, επομένως, ούτε υποκειμενική ευθύνη της ίδιας εκ του άρθρου 71 Α.Κ., ότι, ενόψει του γεγονότος ότι ο θανάων, χειριστής του μηχανήματος, είχε προστηθεί στην υπηρεσία της Ε.Π.Ε., ως συνδεδεμένος με αυτήν δια σχέσεως εξαρτημένης εργασίας και αυτός συνετέλεσε, από υπαιτιότητά του, στην επέλευση του ανωτέρω ατυχήματος, κατά την παροχήν της εργασίας, υφίσταται αντικειμενική ευθύνη της Ε.Π.Ε. κατ' άρθρο 922 Α.Κ., ότι ο ηλικίας 42 ετών κατά το χρόνο του θανάτου του Δ.Ζ., σύζυγος, πατέρας, τέκνον, αδελφός κ.λπ. των κυρίως εναγόντων, διέμενε με τα τέκνα του και τη σύζυγο του Μ., με την οποία διήγε βίο αρμονικό, στην Καρδίτσα, ότι οι κυρίως ενάγοντες από τον αιφνίδιο θάνατο του αποβιώσαντος, από το λόγο ότι συνδέονταν με τον τελευταίο με στενούς δεσμούς στοργής και αγάπης, υπέστησαν ψυχική οδύνη προς ανόρθωση της οποίας πρέπει, στον καθένα από αυτούς, να επιδικασθεί εύλογη, κατά την κρίση του δικαστηρίου, χρηματική ικανοποίηση. Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές, το Εφετείο, λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες, υπό τις οποίες έλαβε χώρα το ζημιογόνο γεγονός, το βαθμό του πταίσματος στην επέλευση του ατυχήματος των πρώτου (και συνάμα τρίτου) και τετάρτης των εναγομένων, ως νομίμων εκπροσώπων της δευτέρας εναγομένης («Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.»), πλέον δε τούτου του πρώτου εναγομένου (Κ.Δ.) και ως επιβλέπωντος το έργο μηχανικού τη συνυπαιτιότητα στην επέλευση του αυτού ατυχήματος θανόντος, την ηλικία τούτου, το μέγεθος της θλίψεως και τον ψυχικό πόνο, τον οποίο αισθάνθηκαν οι κυρίως ενάγοντες από τον αιφνίδιο θάνατο ενός τόσο προσφιλούς προσώπου των ...κ.λπ., προσδιόρισε, κατ' εύλογη κρίση του, τη χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, κατά μερική παραδοχή της από 14.6.1996 και αριθμ. καταθ. 576/23.12.1996 κύριας αγωγής των Μ. χας Δ.Ζ. κ.λπ., στα ποσά που αναφέρονται στην προσβαλλόμενη απόφαση. Περαιτέρω το Εφετείο, με βάση τις ίδιες ως άνω παραδοχές, αφού απέρριψε την από 2.6.1997 και υπ' αριθ. καταθ. 291/3.6.1997 (αντίθετη) παρεμπίπτουσα αγωγή των: Ε.Π.Ε. κ.λπ. κατά της Ο.Ε. κ.λπ., ενόψει της συνυπαιτιότητας του Δ.Ζ. στην επέλευση του ατυχήματος κατά ποσοστό 40%, έκρινε παραδεκτή και την από 2.11.1997 και αριθμ. καταθ. 488/3.11.1997 παρεμπίπτουσα αγωγή των: Ο.Ε. «Κ.Δ. και Σία Ο.Ε.» Κ.Δ. και Β. συζύγου Α.Δ. κατά της προστήσασας στην υπηρεσία της το Δ.Ζ. Ε.Π.Ε. με την επωνυμία «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.» και υποχρέωσε την τελευταία να καταβάλει στους ως άνω παρεμπιπτόντως ενάγοντες το ποσό που αντιστοιχεί στο ποσοστό 40% επί του ποσού το οποίο ήθελαν καταβάλει οι εν λόγω εναγόντες στους κυρίους ενάγοντες (Μ. χα Δ.Ζ. κ.λπ.). Το Εφετείο, το οποίο δεν δέχθηκε υπαιτιότητα των καταστατικών οργάνων της κυρίως εναγομένης «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.» και, επομένως, ούτε υποκειμενική ευθύνη της ίδιας εκ του άρθρου 71 Α.Κ., με το να δεχθεί ότι εκ της συνυπαιτιότητος του θανόντος – προστηθέντος κατά 40% η Ε.Π.Ε. ευθύνεται αντικειμενικώς εκ της σχέσεως της προστήσεως (Α.Κ. 922) έναντι των κυρίως εναγόντων (Μ. χας Δ.Ζ. κ.λπ.), μολονότι δεν πρόκειται περί τρίτου – παθόντος, αλλά του ίδιου του προστηθέντος, και, ακολούθως, να δεχθεί ως νομικά και ουσιαστικά βάσιμη την από 2.11.1997 και αριθμ. καταθ. 488/3.11.1997, παρεμπίπτουσα αγωγή της Ο.Ε. κ.λπ. κατά της «Μ.Μ. Ε.Π.Ε.», παραβίασε, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη, τις πιο πάνω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις. Κατόπιν όλων των ανωτέρω,

πρέπει να γίνει δεκτός ο δεύτερος λόγος της αναιρέσεως με το στοιχείο 2B από το άρθρο 559 αριθμ. 1 του Κ.Πολ.Δ., που έχει την έννοια αυτή, να αναιρεθεί εν μέρει η προσβαλλόμενη απόφαση μόνο καθό μέρος έγινε δεκτή η από 2.11.1997 και αριθμ. καταθ. 488/3.11.1997 παρεμπόδιση αγωγή και να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές (Κ.Πολ.Δ. 580 παρ. 3). (Αναιρεί εν μέρει την 38/2002 απόφαση του Εφετείου Λάρισας και παραπέμπει την υπόθεση, κατά το αναιρούμενο μέρος, για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές).